A°. 1838.  N°. 23.

DONDERDAG DEN 22sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 20sten dezer, de Nd. Amerik. Brik *Balance*, Kapt. N. C. Corington, van New-York, hebbende 24 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 19den, het Schip *Paramaribo*, Kapt. J. C. Töpper, naar Amsterdam; lading: 367 vaten Suiker, 17 balen schoone- en 8 dito vuile Katoen.

UITGEZEILD.

Den 19den, Z. M. Brik van Oorlog *Pegasus*, gecommandeerd door den Kapitein-Luitenant ter Zee, C. J. F. Murrage, over de Eilanden St. Eustatius en St. Martin naar Curaçao.

Mengelwerk.

De Groene Dame.

(*Vervolg en slot van ons vorig No.*)

Den volgenden avond kwam zij een weinig te laat, vond hare voorgangeres reeds volkomen toegeschikt, om te vertrekken, en met ongeduld op haar wachttende; zij lichtte dezelve den trap af, en toefde, tot zij de poort achter zich had toegetrokken. In den gang blies haar de wind het licht uit, hetwelk zij, aan de glimmende kolen, weder aanstak; hierop maakte zij het vuur aan, en nam hare gewone plaats, aan den schoorsteen, weder in.

De nacht was zeer onstuimig: schrikkelijk suisde de wind door de dorre boomen; kletterend sloegen de takken tegen de vensters; nu en dan hoorde men het kleppen van verwijderde deuren, welke dof gedruisch, hol en akelig, door de eenzame gangen heendrong. De arme min, was, dezen nacht, niet zoo wel te moede, als in den vorigen: het fluiten van den wind door de ontbladerde boomen deed haar, van tijd tot tijd, onwillekeurig huiveren; het donderend geraas van eene verwijderde, toeslaande deur, deed haar schrikken, en, met eenen stillen zucht ten hemel, ontviel, aan hare sidderende knieën, het boek.

Juist dacht zij er aan, om morgen deze [illegible] op te zeggen, toen de zware zuchten en het doodelijk gesteen van den zieken haar oor troffen; zij zag op, en de dame, in den groenen mantel, zat, in dezelfde gestalte en houding, als den vorigen nacht, aan het ziekbed. »Waarlijk! dat is toch vreemd;" sprak de oude bij zich zelve: »zij moet, in »allen geval, eene bewoneres van dit huis zijn: »want welk menschelijk wezen zou zich, in »zulk een weder, op de straat wagen?" Hare kleeding kwam noch met dit weder overeen, noch was zoodanig, als eene dame, in dezen tijd van het jaar, in huis droeg; het was, in den eigenlijksten zin, een somerkleed. De min stond op, en wilde, met eene buiging en vriendelijke aanspraak, de vreemde naderen: doch de witte hand wees haar, even als de eerste maal, naar hare plaats terug. Eindelijk echter steeg de onrust en het stenen van den kranken tot zoodanige eene hoogte, dat de oude zich verpligt achtte, hem bij te staan.

In weerwil van al het wenken der dame naderde zij het bed; waarop de vreemde zich steeds digter in haren sluijer wikkelde, en zich tot aan de tafel, tot aan het venster terugtrok. Het gezigt van den zieken deed de oude hevig ontstellen; groote, koude zweetdroppels rolden af, van zijn doodsbleek voorhoofd; de vale lippen beefden, als in eene doodstuip; en, de min met de oogen verwijderende, volgde zijn stiere blik de gedaante in den groenen mantel. Dra overtuigde zich de oude, dat haar bijstand hier te vergeefs was: hare hulprijke hand werd, met ongeduld, afgewezen, teruggestooten; zij keerde dus terug, naar hare zitplaats aan den schoorsteen, waarop de vreemde aanstonds hare plaats aan het bed weder innam.

Schier beleedigd en gebelgd, van hare vriendelijke dienstvaardigheid zoo versmadend te zien afgewezen, maar nog altijd niet aan iets bovennatuurlijks denkend, besloot de min weder, met de meeste zorgvuldigheid acht te geven, wanneer de dame vertrok, ten einde toe te zien, of zij in huis bleef, dan of zij de voorpoort uitging. Naauwelijks waagde zij het, met de oogen te pinken, om het regte tijdstip niet te missen — maar alles te vergeefs! De dame was verdwenen, ofschoon haar de min, volgens hare gedachten, geene sekonde uit het oog had verloren. Even als in den vorigen nacht, genoot nu de zieke eenen gerusten slaap, tot dat het daglicht op den schitterenden sneeuw scheen, en de andere wachteres deed opdagen.

Den volgenden dag ging de min tot den arts, vast besloten hebbende, haar nachtwaken te laten varen. De gedachte, nog langer bij dezen zieken te waken, stiet haar geweldig tegen de borst; want nergens was het haar nog gegaan als hier: altijd had zij iemand bij zich gehad, met wien zij, nu en dan, een woordje had kunnen spreken, gelijk zij, tot hiertoe, ook altijd slechts in bewoonde huisen gewaakt had; en de bezoeken der groene dame waren haar al even hinderlijk, als al het overige. Ongelukkig vond zij den dokter niet te huis, en was genoodzaakt, op eenen anderen tijd weder te komen: maar ongelukkig versliep zij zich thans; het was veel te laat geworden, en haar bleef niets overig, dan er nog eenen nacht aan te wagen. Met een bezwaard hart, betrad zij de duistere kamer; de arts was daar reeds, en scheen zeer bedroefd, toen hij haar besluit vernam: over het bezoek der dame toonde hij [illegible] menschen, dat het wel iemand van des zieken maagschap zijn mogt, met wiens betrekkingen hij, voor het overige, in het geheel niet bekend was. Eindelijk nam hij zijn afscheid, na de min, ten minste nog voor dezen nacht, bedongen te hebben, en deze zette, zich, de komst der vreemde afwachtende, aan hare gewone plaats neder. Daar deze gewoonlijk eerst laat kwam, zocht zij zich, intusschen, den tijd te verdrijven met andere dingen: maar te vergeefs! Hare gedachten konden zich met niets anders bezig houden, dan met dit geheimzinnige wezen. Met haren peinzenden blik aan den grond gehecht, voer zij, verschrikt, op, bij het minste gerucht; dubbel [illegible], alles in huis, daar de [illegible] elk gedruisch op de straat wegnam. [illegible] dermaal zag zij zich verrast! [illegible] door hare eigene gedachten, hief zij, met eenen diepen zucht, het hoofd op, en — hare oogen ontmoetten den groenen mantel der vreemde.

Gramstorig wegens hare onachtzaamheid, nam zij zich vast voor, hare opmerkzaamheid te verdubbelen. Eene koude rilling overviel haar, toen zij het zonderlinge wezen naderde; en toen de dame, bij het nadertreden der min, zich verwijderde, had deze den moed niet, haar te volgen. Weder zag zij het vreeselijke lijden des zieken: bij steende en klaagde in zulk eenen doodsangst, dat der goede min het hart in de borst verstramde; elke verlepte zenuw van zijn uitgeteerd ligchaam werd in eene hevige, stuipachtige beweging, en zijne stiere oogen drongen vreeselijk, uit hunne holten, voor den dag. Zij sprak hem aan; hij antwoordde niet; — zij raakte hem aan; maar ontzetting en angst hadden hem koud en stijf gemaakt; — niets om zich heen scheen hij op te merken; vast en onafwendbaar was zijn oog gevestigd op het geheimzinnige wezen. Mijne moeder had mij dikwijls verhaald van den moed en kracht der oude min; maar, bij deze gele-

genheid, was zij buiten zich zelve, van ontzetting en angst. Zij geloofde, dat de kranke zou sterven, en was juist van zins, het vertrek te verlaten, om meer hulp te roepen, toen zij bespeurde, dat de dame het bed des zieken weder naderde, zich een oogenblik over hem heenboog, terwijl zijn lijden intusschen verschrikkelijk was, en nu langzaam naar de deur stapte. Dit was het oogenblik, om waar te nemen. De min vloog naar de deur, legde de eene hand op den klink, en trachtte, met de andere, den sluijer der onbekende op te tillen— doch oogenblikkelijk lag zij, zonder bewustheid, op den grond. De blik in het gezigt der vreemde had haar eenen afgrijsselijken doodskop vertoond; de ledige oogkassen, de lange geraamte-tanden, was hetgene de vale lijksluijer bedekt had.

Reeds was de dag aangebroken, reeds verscheen de andere waakster, en nog lag de arme min, zonder beweging, op den grond; — de komende zag naar den zieken, maar levenloos en ijskoud lag hij daar, als ware er reeds menig uur verloopen, sinds dat de geest het aardsche omkleedsel had verlaten. De eene hand bedekte zijne oogen, als wilde hij iets voor zijne blikken verbergen; de andere hand wrong stuipachtig zijnen deken. —— De aardsche overblijfsels van den Oxforter student liggen op het *Caltons*-kerkhof begraven, en ik herinner mij, zijn graf dikwijls gezien te hebben, voordat de nieuwe straat over het kerkhof gelegd werd. Zijnen naam, en de verbindtenis, in welke hij met den geest gestaan had, als ook waarom hij zoo afgezonderd en verlaten in *Edinburg* woonde, heb ik nooit kunnen vernemen. Dat ik voor de waarheid van dit verhaal insta, in zoo verre ik daarin zelf was of ben betrokken, heb ik reeds boven gezegd: maar dit bestaat enkel hierin, dat ik de vorenstaande geschiedenis, met ijzingwekkende naauwkeurigheid, van de oude min, kort voor haren dood, hoorde verhalen. Het zij, hoe het wil, dezelve kostte haar het leven: nooit heeft zij zich weder hersteld, van de gevolgen van haren schrik; zigtbaar wankelde zij het graf te gemoet; bijna twee maanden, na dit voorval, stierf zij. Ik, van mijne zijde, ben van de geloofwaardigheid van hare verzekeringen volkomen overtuigd. Ofschoon mijn vader, die, in het voorjaar terugkeerde, alles voor eenen ijdelen droom, of dolle inbeelding, verklaarde, kan ik, daar zoo vele omstandigheden voor de waarheid pleiten, zijn gevoelen niet deelen.

—r—

ROND BORSTIGHEID EN EDELMOEDIGHEID.

(*Eene Anekdote uit den tijd van Koningin* ELISABETH.)

Margaretha Lambrun was eene *Schotsche* Vrouw, wier echtgenoot, zoo wel als zij zelve, in het gevolg geweest waren van Maria Koningin van *Schotland*, en wier echtgenoot van hartzeer over den ontijdigen dood der Vorstin gestorven was. Deze vrouw besloot, den dood van hare Koningin en haren man op Elizabeth te wreken; ten dien einde trok zij een manskleed aan, en vervoegde zich aan het *Engelsche* Hof, onder den naam van Anthonij Sparke. Zij droeg bestendig een koppel geladene pistolen bij zich, waarvan het eene bestemd was om Elizabeth te vermoorden, en het andere, om zichzelve te doorschieten, ten einde de schande van eene openlijke strafoefening te ontgaan. Maar haar oogwerk mislukte door een toeval, hetwelk de oorzaak van Elisabeth's levensbehoud was. Op een zekeren dag, door de menigte zoekende te dringen, om digt bij hare Maj. te komen, die in haren tuin wandelde, liet zij een harer pistolen vallen. Zoodra dit opgemerkt werd, vatte men haar, en bragt haar voor de Koningin, die haar naar haren naam, vaderland en rang vroeg. Waarop Margaretha stoutmoedig antwoordde: »Mevrouw! »hoewel ik in dit gewaad verschijne, ben ik eene »vrouw; mijn naam is Margaretha Lambrun; »vele jaren heb ik doorgebragt in den dienst »van Koningin Maria, mijne meesteres, welke »gij onregtvaardig ter dood gebragt hebt; en »door haren dood hebt gij ook dien van mijnen »echtgenoot veroorzaakt, die van hartzeer ge»storven is, omdat hij zulk eene onschuldige Ko»ningin zoo onregtvaardig had zien omkomen. »En dewijl ik deze slagtoffers van uwe wreedheid »en ongeregtigheid de hoogste liefde en gene»genheid toedroeg, besloot ik hunnen dood te »wreken, door u te vermoorden. Ik erken, »dat ik in mijn binnenste eenen grooten zelf»strijd heb moeten doorworstelen, en dat ik »pogingen gedaan heb, om mijnen zin van dit »opzet af te trekken; maar vergeefs: ik voelde »mij gedreven, om, door eene proeve, de »waarheid dier stelling te bewijzen, dat reden »noch geweld eene vrouw van wraakneming »terug houden kan, indien zij door de liefde »daardoor aangezet wordt." — Na Margaretha's aanspraak bedaardelijk aangehoord te hebben, hernam Elisabeth: »Gij zijt derhalve overreed, »dat gij in dit bedrijf uwen pligt betracht, »en, het geen gij aan de liefde tot uwe mees»teres en uwen echtgenoot schuldig waart, vol»daan hebt; maar wat denkt gij nu, dat mijn »pligt van mij vordert, aan u te doen?"— »Mevrouw," zeide Margaretha, altijd even onbedremmeld in haar voorkomen, »ik zal u »voor de vuist mijne gedachte zeggen, indien »'t u belieft mij te doen weten, in welk eene »hoedanigheid gij mij deze vraag doet, het zij »als Koningin, of als Regter?" Hare Majesteit verklaarde, dat het was in de hoedanigheid van Koningin. »Dan," zeide Margaretha, »behoort uwe Majesteit mij vergiffenis te schenken." — »Maar welke ver»zekering of waarborg kunt gij mij geven," zeide Elisabeth, »dat gij geen' tweeden aanslag »op mijn leven maken zult." — »Mevrouw," hervatte de moedige Lambrun, »eene gunst, »onder zulk eene bepaling geschonken, is geene »gunst meer: zoo doende, zoude uwe Majesteit »als Regter tegen mij handelen." — De Koningin keerde zich hierop tot de omstanders, met te zeggen: »Dertig jaren ben ik Koningin »geweest; maar ik herinner mij niet, dat er »ooit zulk eene voorlezing voor mij gehouden »is." Daarop sprak zij eene vrije en onbepaalde vergiffenis uit, en gaf Margaretha een vrij geleide, om veilig uit het Koningrijk te vertrekken.

GELUKKIGE ONTKOMING VAN DEN GENERAAL WASHINGTON.

Nopens dien grooten man wordt het volgende verhaald, in eenen Brief van den Majoor P. Ferguson aan Dr. Ferguson. Toen de Majoor in *Amerika* diende, werd hij met eenigen zijner vrijbuiters in eene bosch voor de divisie van den Generaal Knijphausen geplaatst. »Wij »hadden daar niet lang gelegen," zegt de Majoor, »toen een Officier der Rebellen, in eene »Husaren montering, ons Leger naderde, tot »op een honderd ellen van mijnen regter vleu»gel af, zonder ons te bemerken." Hij werd gevolgd door een ander, in donker groen en blaauw, op een goed bruin paard gezeten, met een heel grooten, hoog opgetoomden hoed. Ik commandeerde drie goede Schutters, om hen te bekruipen, en op hen te vuren. Maar de zaak stond mij tegen, en ik trok mijne orders in. De Husaar nam in het wederkeren een omweg; maar de ander passeerde binnen een honderd ellen van ons af, waarop ik uit het bosch naar hem toekwam. Op mijn geroep hield hij stil; maar, nadat hij mij bekeken had, vervolgde hij zijnen weg. Ik deed hem wederom opkijken, en gaf hem een teeken om stil te houden, mijne busch op hem aanleggende; maar hij reed langzaam voort. Daar ik op zulk eenen afstand van hem was, dat ik, snelijk vurende, een half dozijn kogels op hem zou hebben kunnen lossen, voor dat hij buiten mijn bereik was, had ik slechts te besluiten; maar het was geen aangenaam werk, een particulier, die mij geen leed deed, en zijnen pligt zeer koelbloedig volvoerde, in den rug te schieten: daarom liet ik hem ongemoeid. Den volgenden dag, toen ik deze historie aan eenige gekwetste Officieren had verhaald, die met mij in een en hetzelfde vertrek lagen, kwam een onzer Chirurgijns, die de gekwetste Officieren der Rebellen verbonden had, binnen, en verhaalde ons, dat zij hem hadden berigt, dat de Generaal Washington zich elken morgen bij de ligte troepen begaf, eeniglijk door eenen *Franschen* Officier in eene Husaren montering verzeld, en zelfs allezins uitgerust en opgezeten, zoo als ik hier boven beschreven heb. Ik ben niet droevig, dat ik destijds niet wist, wie het was, schreef Ferguson aan zijnen Broeder. Hoe verbazend veel hing er toen hier van niet af, en welken gewigtigen invloed zou het, niet alleen op het lot van *Amerika*, maar ook op dat van andere Werelddeelen, hebben gehad, zoo de bovengenoemde Majoor den grooten Washington eens over hoop geschoten, of door eenige zijner scherpschutters had doen vellen!

DE MODE.

ô Mode! hoe grillig is uwe wetgeving! Uw zachte, maar niettemin verwoestende en zinnelooze, dwang gebiedt over een zich beschaafd noemend Menschdom, en maakt redelijke wezens tot apen, en dikwijls, nog erger! tot *Marionetten*, tot belagchelijk opgetooide en zich werktuigelijk bewegende poppen.

Eene onpartijdige beschouwing dezer waarheid zou stof kunnen opleveren tot de belangrijkste aanmerkingen, leerzaam zelfs voor den modeslaaf, indien hij het niet beneden zich achtte, natedenken op iets anders, dan op de *Mode* zelve.

Het volgende verhaal eener ontmoeting, die ik onlangs in zeker koffijhuis bijwoonde, moge tot bevestiging, van het zoo even gezegde, dienen!

Een jong Heertje, *tonnig* gekleed, kwam binnen huppelen, en zeide met opgetogenheid aan eenigen zijner bekenden: »Zie eens, welk »eene vernuftige uitvinding! Gisteren ontving »mijn Schoenmaker een geheel nieuw *model* »van schoenen uit *Parijs*; en deze (zijn been »oplighende) zijn de *eerste*, naar dat *model* »gemaakt. Zij zijn volmaakt in den vorm van »pantoffels of kamermuilen, en zitten zoo ge»makkelijk als mijne oude sloffen. — Geen »gespen, geen strikken, alles is zoo los en »ongedwongen. . . ."

»Ja, waarachtig!" antwoordde iemand van het gezelschap hem, »zij gelijken meer sloffen »dan schoenen! Niet ten onregte zegt het »spreekwoord: »»Men moet de Mode »»volgen, al zou men ook op sloffen gaan;"" »en met dit al, deze Mode zal, ik wed het, »door losheid en ongedwongenheid behagen en »navolgers vinden."

»Ik vrees maar," riep een meer bedaard en bejaard man uit een' hoek van de kamer, terwijl hij koeltjes zijne pijp uitklopte; — »ik »vrees maar, dat het met al die losheid slecht »zal uitkomen, en dat eindelijk de geheele »Natie, door al te groote Modezucht, *op slof*»*fen* zal geraken."

ANEKDOTE VAN DEN RIDDER ESSEX.

De beroemde Violist, Ridder Essex, gaf, voor verscheidene jaren, binnen *Londen* een Concert, en werd bij het slot van zijn eerste Allegro uitgefloten. Geheel bedaard wachtte hij, tot het geweld over was, gaf toen het tempo van een Adagio aan, leide gedurende het Ritornel den Strijkstok neer, nam de Viool onder den arm, *floot* zijn Solo, en accompagneerde met de Viool *pizzicato*. Dit frappeerde, men lachte, klapte bij de rusten, en aan het slot klonk het luidst *bravo*, allerwege. De Virtuoos boog zich voor het kunstminnend publiek, en zeide: »zeer gaarne schikte ik mij »naar den smaak der vereerenswaardige Ken»ners; gedurig zij mij hebben doen bemerken, »dat zij op fluiten gesteld zijn!" »Bravo!" riep men op nieuw — hoewel niet zoo velen, als te voren. Intusschen verschafde deze zaak eene Anekdote voor de Theetafel, en eenen gelukkigen opgang aan den Virtuoos, voor eenen geruimen tijd.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.